

Arrest

nr. 144 305 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven van 5 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 februari 2012 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag ontvankelijk,

doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 22 februari 2012 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.11.2009 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich via het typeformulier op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor, dat werd afgesloten met mevrouw A.H. d.d. 25.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 21.03.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 22.09.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Betrokkene beroept zich op haar langdurig verblijf in België en haar lokale verankering. Zij tracht deze te staven en legt bovenvermelde arbeidsovereenkomst voor, alsook een bewijs van aanmelding voor een cursus Nederlands voor anderstaligen, getuigenverklaringen, een attest AZ Klina, een getuigschrift voor verstrekte hulp, een factuur, een brief van de gemeente Schaarbeek en afhaalbonnen. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 8 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...] De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen

genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. Zij duidt in haar verzoekschrift de samenhang niet. Ter terechtzitting gevraagd alsnog de samenhang te duiden, stelt verzoekster dat beide beslissingen op dezelfde dag werden genomen en op dezelfde dag werden betekend en dat in de beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt verzocht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat verweerder door zijn handelwijze zelf aangeeft dat beide beslissingen samenhangen.

Verzoekster toont aldus een voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis zijn genomen, nog niet aan. De Raad wijst er op dat het gegeven dat eenzelfde gemachtigde van de staatssecretaris op dezelfde dag dat zij een ontvankelijkheids-, doch ongegrondheidsbeslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en deze beslissingen verzoekster ook op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, nog niet tot gevolg heeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden beschouwd als gevolgbeslissing van de ontvankelijkheids-, doch ongegrondheidsbeslissing. Aldus blijkt nog niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten zou steunen op de ontvankelijkheids-, doch ongegrondheidsbeslissing en/of er onlosmakelijk mee zou zijn verbonden. Het gegeven dat een bestuur op het ogenblik dat het een beslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf tevens bepaalde vaststellingen doet betreffende de verblijfssituatie volstaat nog niet om een voldoende samenhang tussen de beslissingen zelf aan te tonen. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de ontvankelijkheids-, doch ongegrondheidsbeslissing op zich nog niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De eventuele nietigverklaring van de ontvankelijkheids-, doch ongegrondheidsbeslissing heeft tot gevolg dat verzoekster opnieuw wordt teruggeplaatst in de situatie van een hangende verblijfsaanvraag en leidt niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen blijkt aldus niet. In deze situatie, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste – ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

De Raad dient daarenboven vast te stellen dat verzoekster ook geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 februari 2012.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

[...] De instructie dd. 19/07/2009 (instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet) werd na indiening van de aanvraag vernietigd door een arrest van de Raad van State dd. 11/12/2009. Niettemin kondigde de Dienst Vreemdelingenzaken aan de in de richtlijn vermelde criteria loyaal te zullen blijven hanteren bij de beoordeling van aanvragen ingediend op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet. De eigen richtlijnen kunnen als maatstaf worden genomen, zoniet zou dit een schending betekenen van het gelijkheidsbeginsel. Dit zou overigens ook manifest in strijd zijn met het vertrouwensbeginsel, Hoe dan ook in de motivering van de bestreden beslissing legt de Dienst Vreemdelingenzaken uit dat zij zich steunt en sterkt op voormelde instructies om haar beslissing te nemen.

De Dienst Vreemdelingenbetwistingen kan dan ook niet ernstig betwisten deze criteria verder in aanmerking te nemen bij hun beoordeling. Hoewel de instructies werden vernietigd, blijft de Dienst Vreemdelingenzaken deze toepassen en heeft ze deze foutief toegepast bij het nemen van de bestreden beslissing.

Zoals algemeen bekend heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zich geëngageerd om de richtlijn van de Minister van Migratie- en Asielbeleid, in het kader van haar discretionaire bevoegdheid, te blijven toepassen, hetgeen net ten gunste is van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

[...] De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de aanvraag van verzoekster geweigerd omdat haar arbeidskaart B zou zijn geweigerd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken echter een zeer voorbarige beslissing heeft genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat zij een schrijven ontving van het Vlaams Gewest dd. 22.09.2011 waarbij de aanvraag tot een arbeidskaart werd geweigerd. Dat er echter op 22.10.2011 beroep werd ingediend tegen de weigering van arbeidskaart bij de Vlaamse minister bevoegd voor tewerkstellingsbeleid. Dat de Vlaamse minister bevoegd voor de werkgelegenheid het beroep heeft afgewezen op 9.02.2012 en dat de werkgever hiertegen opnieuw beroep aantekent bij de Raad van State op 23.03.2012. Dat de beroepstermijn zestig dagen bedraagt en dus nog steeds lopende is. Aldus moet worden vastgesteld dat de procedure tot het bekomen van een arbeidskaart nog steeds loopt.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Bijgevolg heeft de dienst Vreemdelingenzaken niet op wettige wijze kunnen beslissen, dat de regularisatieaanvraag ongegrond zou zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken besluit bijgevolg volkomen ten onrecht dat verzoekster niet in aanmerking zou komen voor punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009,

Dat het kennelijk onredelijk is van de Dienst Vreemdelingenzaken om een beslissing te nemen tot ongegrondverklaring, terwijl de beroepsprocedure van verzoekster tegen de weigering van afgifte arbeidskaart nog steeds loopt.

[...] Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de zorgvuldigheidnorm overschreden door geen rekening te houden met het feit dat verzoekster tijdig een arbeidskaart heeft aangevraagd en de beroepstermijn tegen de weigering nog steeds loopt. Deze handelwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig te heten. De bestreden beslissing is manifest voorbarig.

[...] In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de toekenning van een regularisatie. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens. De Dienst Vreemdelingenzaken schendde dan ook het artikel 9bis door een beslissing te nemen van ongegrondverklaring van het verzoek 9bis vreemdelingenwet.

[...] Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing ook het artikel 9bis Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schromelijk schendt."

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoekster ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De Raad besluit dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de

vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.2.2.2. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria werden opgesomd voor de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelde de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden van de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit wetsartikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Verzoekster kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

In de bestreden beslissing wordt, waar verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf beriep op de voormelde regeringsinstructie, gesteld dat deze werd vernietigd door de Raad van State en de hierin vervatte criteria bijgevolg niet meer van toepassing zijn. Het door verzoekster gestelde dat verweerder in de bestreden beslissing zou uitleggen dat hij *“zich steunt en sterkt op voormelde instructies om [de] beslissing te nemen”* en dat hij hierin vaststelde dat zij niet in aanmerking komt voor criterium 2.8A van de vernietigde instructie, is vreemd aan de motivering van deze beslissing. Zulke uitlegging of motivering is niet terug te vinden in de bestreden beslissing. In zoverre verzoekster betoogt dat het gestelde dat de criteria van vernietigde instructie niet langer van toepassing zijn niet correct zou zijn, nu verweerder – blijkens de verklaringen van de Dienst Vreemdelingenzaken – de criteria van de instructie onverminderd is blijven toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid, kan de Raad enkel verwijzen naar de voorgaande bespreking. De Raad benadrukt dat – zoals in de bestreden beslissing op correcte wijze wordt gesteld – de genoemde instructie nietig werd verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Deze nietigverklaring heeft tot gevolg dat deze instructie niet langer als een geldige rechtsbron – noch in positieve, noch in negatieve zin – kan worden gehanteerd. De vaststelling dringt zich op dat verweerder in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoekster om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria als dusdanig niet meer van toepassing zijn. Een juridisch onjuiste analyse blijkt aldus niet. Verweerder vrijwaarde aldus net zijn discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Een betoog dat erop neerkomt dat verweerder alsnog had moeten nagaan of was voldaan aan de criteria van de vernietigde instructie is niet dienstig en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster kan derhalve evenmin dienstig aanvoeren dat het bestuur een incorrecte toepassing zou hebben gemaakt van de vernietigde instructie. Door te stellen dat verweerder in de praktijk alsnog toepassing zou maken van de criteria van de instructie en ook verklaringen in deze zin heeft afgelegd, daargelaten of dit gestelde kan worden aangenomen, toont verzoekster ook nog niet aan dat de betwiste motivering in de thans bestreden beslissing incorrect is. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder – na te hebben geoordeeld dat verzoekster zich niet langer kan beroepen op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 – op basis van zijn discretionaire bevoegdheid een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoekster aangehaalde elementen die naar haar mening een machtiging tot verblijf in België verantwoorden en voor elk van deze elementen motiveerde waarom deze de toekenning van een verblijfsmachtiging niet rechtvaardigen. Verzoekster toont niet aan dat verweerder ten onrechte met bepaalde door haar ter ondersteuning van de grond van haar aanvraag ingeroepen elementen geen rekening heeft gehouden of dat bepaalde elementen niet op

hun waarde werden beoordeeld. De door verzoekster geuite kritiek betreffende de vernietigde instructie vermag niet te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.2.3. Verzoekster geeft verder aan dat de bestreden beslissing voorbarig werd genomen. Zij verwijst hiervoor naar het gegeven dat zij een beroep aantekende tegen de weigeringsbeslissing inzake de afgifte van de arbeidskaart B bij de Vlaamse minister bevoegd voor tewerkstellingsbeleid – dat op 8 februari 2012 ongegrond werd verklaard – en vervolgens op 23 maart 2012 beroep aantekende bij de Raad van State. Verzoekster geeft aan dat verweerder pas kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing wanneer de beslissing tot weigering van afgifte van de arbeidskaart B definitief was geworden.

De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat verweerder in de bestreden beslissing weliswaar enkel verwijst naar het schrijven van het Vlaamse Gewest van 22 september 2011 dat de afgifte van de arbeidskaart B werd geweigerd, doch dat hij wachtte tot 8 februari 2012 – zijnde de datum waarop ook in beroep de bevoegde Vlaamse minister weigerde de arbeidskaart B af te leveren – om de thans bestreden beslissing te nemen.

In zoverre verzoekster thans aanvoert tegen deze laatste beslissing ook nog een beroep tot nietigverklaring te hebben ingesteld bij de Raad van State, merkt de Raad op dat niet blijkt dat er een wetsebepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake de aanvraag van een vreemdeling om, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd aan bepaalde termijnen gebonden is. Verzoekster slaagt er evenmin in aan te tonen dat de hangende procedure bij de Raad van State tegen de weigering van de arbeidsvergunning en -kaart schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die genomen diende te worden inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. Daarnaast moet worden geduid dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De Raad stelt vast dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, met name op 8 februari 2012, geen rekening kon houden met het op 23 maart 2012 door verzoekster ingestelde beroep bij de Raad van State tegen de beslissing waarbij haar de arbeidskaart B werd geweigerd. Er kan dan ook niet worden gesteld dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat voor de door verzoekster voorgelegde arbeidsovereenkomst de bevoegde overheid weigerde een arbeidskaart B af te leveren.

De Raad merkt daarenboven op dat ook niet blijkt dat verzoekster nog een belang heeft bij dit onderdeel van het middel, nu zij ter terechtzitting stelt dat de Raad van State het door haar ingestelde beroep heeft verworpen. Ingeval van nietigverklaring van de thans bestreden beslissing kan het bestuur bijgevolg enkel vaststellen dat de beslissing tot weigering van de afgifte van de arbeidskaart B definitief is.

3.2.2.4. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster betoogt in dit verband in wezen dat verweerder

onzorgvuldig zou hebben gehandeld waar hij niet wachtte tot de beslissing tot weigering van de afgifte van de arbeidskaart B definitief zou zijn geworden. Er kan worden verwezen naar de voorgaande bespreking in dit verband, inclusief waar er op werd gewezen dat niet blijkt welk belang verzoekster nog heeft bij dit betoog nu actueel haar in ieder geval definitief de arbeidskaart B is geweigerd. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.2.5. Waar verzoekster verwijst naar het vertrouwensbeginsel moet worden benadrukt dat niet kan worden aanvaard dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Het gegeven dat verweerder in het verleden toepassing zou hebben gemaakt van een instructie waarvan achteraf is gebleken dat deze onwettig was, houdt niet in dat verweerder nadat deze onwettigheid werd vastgesteld verder toepassing zou dienen te maken van deze instructie.

De Raad dient tevens te benadrukken dat verweerder de wet en de rechtspraak dient te laten primeren op verklaringen die in het verleden door staatssecretarissen zijn afgelegd en dat een beginsel van behoorlijk bestuur hieraan geen afbreuk kan doen.

Er moet daarenboven worden opgemerkt dat zelfs niet aannemelijk wordt gemaakt dat verweerder in casu, door de elementen die verzoekster aanbracht niet te weerhouden als een reden om een verblijfs-machtiging toe te staan, effectief is afgeweken van een gedragslijn die hij in het verleden volgde bij de ten gronde beoordeling van aanvragen om machtiging tot verblijf of dat hij bepaalde toezeggingen die hij aan verzoekster zou hebben gedaan niet heeft gehonoreerd.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen

3.2.6. Waar verzoekster stelt dat verweerder, teneinde in overeenstemming te zijn met het gelijkheidsbeginsel, de eigen richtlijnen – zijnde de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 – dient te hanteren als maatstaf, merkt de Raad andermaal op dat de betreffende instructie werd vernietigd door de Raad van State en deze aldus niet langer aanwezig is in het rechtsverkeer. In zoverre verzoekster met haar betoog wenst te bewerkstelligen dat verweerder alsnog de vernietigde instructie zou hanteren als maatstaf bij de behandeling van haar verblijfsaanvraag, merkt de Raad op dat zulks een handelwijze contra legem zou uitmaken. Zelfs indien een praktijk zou bestaan waarbij de instructie van 19 juli 2009 de facto nog steeds zou worden toegepast, kan op basis hiervan geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden aangenomen. Verzoekster gaat immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen wordt behandeld op grond van de criteria van de instructie van 19 juni 2009, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Zoals reeds opgemerkt toont verzoekster ook nog niet aan dat zij voldeed aan een van de criteria van de vernietigde instructie. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.2.7. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS